

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' εδρα πάλιν αι' Ἀθῆναι,

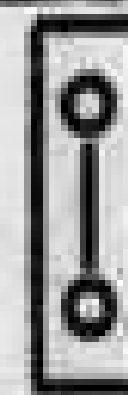

Χίλια οκτακόσια ογδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆός τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιὰ φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχωμε τριτῆρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβῆρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς τῶν φόρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ῥωμῆός μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει—εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει,

Εἰκοσιδύο τοῦ Ἰουνίου,
τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Ἐδσεβίου.

Ἐβδομήντα τέσσαρα εἰν' ὁ ἀριθμὸς μας,
κι' ἄνω κάτω ἔρρισκεται ὁ ἐγκέφαλός μας.

Τοῦ κλειδώνα τραγούδια
με φρούτα καὶ λουλούδια.

Ἐστὸν Κλειδώνα τὸ πρῶτο
με δύναμι καὶ κρότο.

Εἰς τὸν Φιλήμονα,
τὸν πολυτελήμονα.

Καλῶς τονε τὸν Κλειδώνα με τ' Ἀγιαννίου τὴν χάρι,
χαρὰ ἔστον τὸν καλότυχον π' ἀπλώσῃ νὰ τὴν πάρῃ,

Κρίμα ἔστον τόσο πόλεμον καὶ ἔστον σφοδρὸν ἀγῶνα,
ἐξοῦσες, φίλε μου, καὶ σὺ σὲ χάρτινον Αἰῶνα!

Ἐστὸν Θεωδώρακη τὸν Δεληγιάννη,
ὅπου τοῦ πρέπει γαμπροῦ στεφάνι.

Εἰς τὸν Πετσάλῃ Ξηροχωρίου,
τὸν μὴ τυχόντα εἰσιτηρίου.

Κι' ἂν ἔγινες πρωθυπουργὸς καθόλου δὲν σοῦ μοιάζει,
ἐοῦσαι πλουμιστὸς γαμπρὸς καὶ νύφη σοῦ ταιριάζει,

Σὰν τι τραγουδῆ νὰ σοῦ πῆ ὁ Κλειδώνας, Πετσάλῃ,
ἀφοῦ σοῦ ἦτανε γραφτὸ ὁ Ῥήγας νὰ σὲ ψάλῃ;

Εἰς τὸν Κυβερνήτη,
τὸν ὄνειροκρίτη.

Καὶ ἔστον Δραγοῦμη τὸν Σεβνταλή,
κι' αὐτὸν ἀπ' ἐξω ἀπ' τὴ Βουλή.

Σὰν νὰ ξερεῖ ἡ μοῖρα σου πῶς δὲν θά κυβερνήσῃς,
με κυβερνήτου ὄνομα σ' ἐδάφτισε νὰ ζήσῃς.

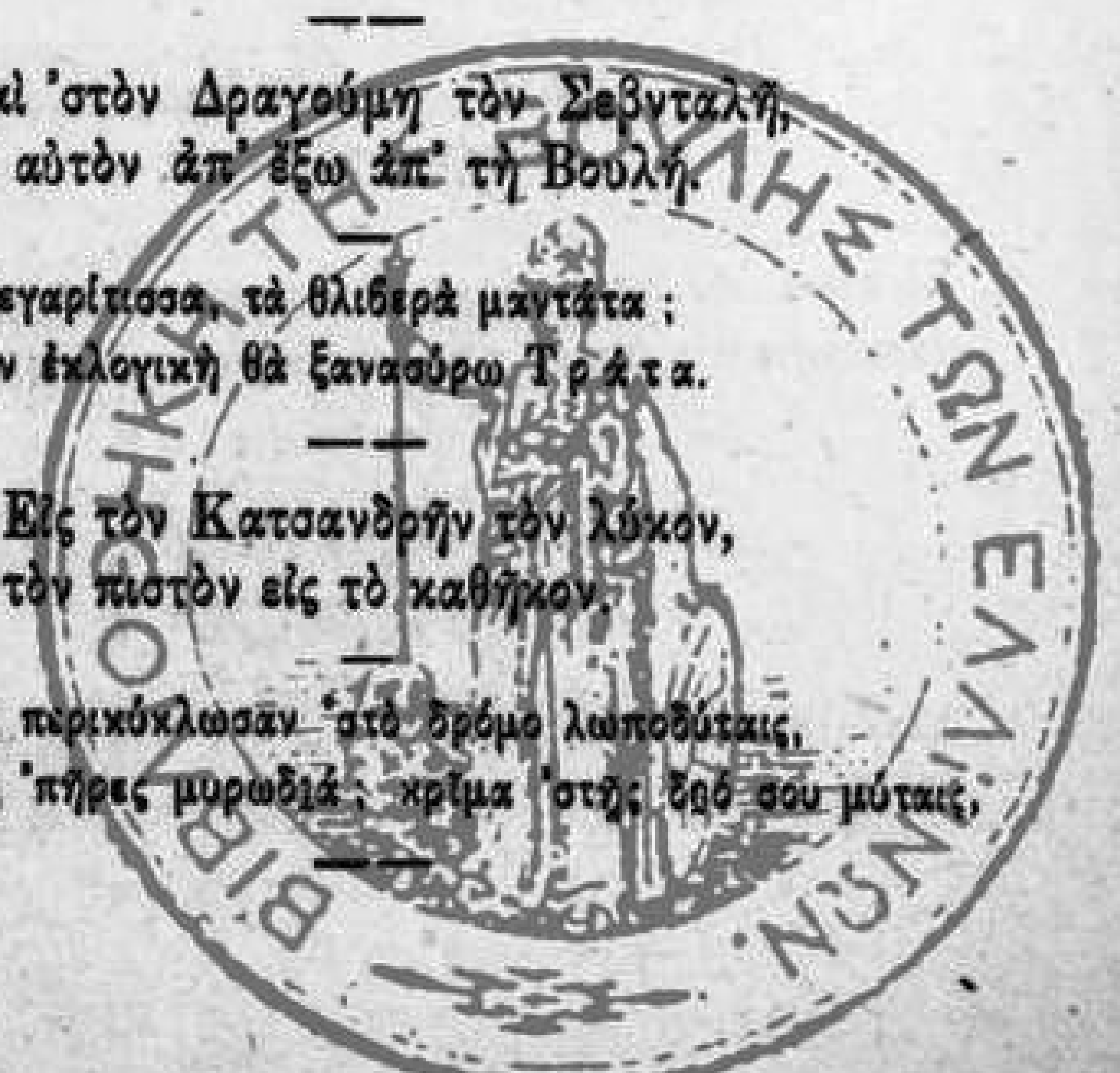
Τάμαθες, Μεγαρίτσο, τὰ θλιβερά μαντάτα;
καὶ πάλι τὴν ἐκλογικὴ θά ξανασύρω Τράτα.

Ἐστὸν Δεληγιώργη τὸν Λεωνίδα,
ὅπου τὰ χάνει γιὰ τὴν πατρίδα.

Εἰς τὸν Κατσανδρῆν τὸν Λύκον,
τὸν πιστὸν εἰς τὸ καθῆκον.

Τόσα πολλὰ ἔστὸ στέμα σου στέκουν συμμαζωμένα,
π' ἔλα ζητοῦν με μιὰ; νὰ ἔγοῦν καὶ δὲν χωρεῖ κανένα!

Παντοῦ μᾶς περικύκλωσαν ἔστὸ δρόμον λαμποδύταις,
καὶ δὲν τοὺς πῆρες μυρωδιὰ; κρίμα ἔστῃς θεῶ σου μύταις,

Ἐστὸν Παππαμιχαλόπουλον,
Μολάων ἀρχοντόπουλον.

Ὁ λύκος κί' ἂν ἐγέρασε κί' ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
οὔτε τὴ γυνῶσι ἄλλαξε, οὔτε τὴν κεφαλή του.

Δημητρακάκη τῷ κλεινῷ,
φίλῳ τοῦ κόμματος τρανῷ,

— Πῶς, Κλείδωνα ; γιὰ ὑπουργὸ ἀκόμη δὲν μὲ κρίνεις ; —
κί' ἐκεῖνος τ' ἀπεκρίθηκε « τὸν Κλείδωνα θὰ γίνης ».

Ἐστὸν θεάνθρωπον Μακράκη,
ποῦ τὸν ἴπτισαν φαρμάκι.

Γράφεις ἐδῶ, ἴμιεις ἐκεῖ, ἀκένωτον ταμεῖον,
μὰ πότε θὰ σ' ἀκούσωμεν καὶ ἰστὸ Φρενοκομεῖον ;

Ἐστὸν Καλλιγᾶ,
ποῦ δὲν λυγᾶ.

Ἐστὴν Τράπεζα τὴν Ἐθνική τὸν τάπητα πρὶν στρώσης,
ἐσκέφθης τὸ Ῥωμαϊκό καὶ οὐ νὰ ξεπατώσης.

Ἐστὸν Κανελλίδην τῶν Καίρων,
τόσον ἐσχάτως ἀνθηρόν...

ᾠ! πῶς ἀλλάζουν οἱ Καίροι ἰστὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!...
πότ' ἀπ' ἐδῶ, πότ' ἀπ' ἐκεῖ, κί' ὅ,τι σοῦ δίνουν φάτο.

Εἰς τὸν Σκουλούδην τὸν κλεινόν,
ζῶντα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν.

Ῥίχνεις τὰ παραγάδιχ σου συχνὰ ἰστὴν Φρεαττύδα...
τοῦ κάκου, χέλιχ δὲν θὰ ἔρῃς καθὼς ἰστὴν Κωπαῖδα.

Ἀντωνόπουλον Μεσσήνης,
κί' Ἰπουργὸν Δικαιοσύνης.

Ἀφ' οἴτου ἰστὰ δικαστικά εἰν' ὑπουργὸς ὁ Σπήλιος,
ἰστὴν λάμψι του τυφλόνονται κί' ὄλοι φωνάζουν « ἦ λ ι ο ς »!

Ἐστὸν κόντε Ῥῶμα,
ναύτην ἰστὸ χῶμα.

ᾠ κόντε μου τρικοῦβερτε, γιχτρέ-καρaboκῶρη,
παραίτησε τὸν μπουσουλὰ καὶ πιάσε τὸ κλυστήρι.

Καὶ ἰστὸν κύριον Πετρίδη,
ποῦπαιξε κακὸ παιχνίδι.

Δάσκαλε ποῦ ἐδίδασκες καὶ νόμο δὲν ἰκρατοῦσες,
σάν βατραχὸς ἰστὸυ Λεγονταρισῶ τὸν δρόμο τί ζητοῦσες ;

Καὶ ἰστὸν Πετράκη δεῦρ στίχους μόνον
μέσφ τῶν νέων αὐτοῦ ἀγώνων.

Λευκὸς ἢ μαυρὸς ἂν θὰ ἔγῃς κανένας δὲν γνωρίζει,
ἢ κάλλη μοιάζει σάν μπογιὰ π' ἀσπρίζει καὶ μαυρίζει.

Εἰς τὸν κύριον Τρικοῦπη,
ποῦ μᾶς ἔγινε κουνοῦπι.

Εἰσηγητὴς ἰστὴν κάλλη σου ποτέ μου δὲν θὰ γίνω,
κί' ἀπ' τοῦ Πετρίδη τὴν ζωὴ τὸν θάνατον προκρίνω.

Εἰς τὸν Ζυγομαλᾶ
μὲ τὰ πολλὰ μυαλά.

Εἶδα ἰστὸν κόσμον πλάσματα, εἶδα ἰστὸν κόσμον κάλλη,
μὰ σένα σ' ἐρωτεύονται δασκάλαις καὶ δασκάλοι.

Καὶ εἰς τὸν Μαυρομιχάλην,
μὲ τὴν σπάθα τὴν μεγάλην.

Πότε θὰ γίνῃ βεμπελιδὸ νὰ κόψωμε Πισσάδες,
νὰ μᾶς κερνοῦνε τὸ βρακί Χανούμισοις κυράδες!

Ἐστὸν Μεσσηνέζη,
ὁποῦ δὲν παίζει.

Ψιλὲ λιγνέ μου τσελεπή μὴ ἰστὰ ψηλά κυττάζης,
γιὰτι ἀέρα κοπανᾷς καὶ τίποτα δὲν ἔγάζεις.

Ἐστὸν Κασσιμάτη
τὸν διπλωμάτη.

Μ' ἔνα σκυλί ἰστὴν ἀγκαλιὰ συχνὰ περιδιαβάζεις,
καὶ περὶ νόμων Ἀγγλικῶν μαζὶ του κουβεντιάζεις.

Ῥηγόπουλον τὸν βουλευτήν,
συνάμα δὲ καὶ ποιητήν.

Πολιτικὴ καὶ ποιήσις!... τὸ βῆμα καὶ τὰ νέφη!
Δόξα διπλῆ κί' ἀχώριστος τὸ μέτωπόν σου στέφει.

Καραπούλφ τῆς Πυλίας,
ἀνδρὶ πάσης ἀτυχίας.

Μὲ τὸν Τριγγέταν κρατερῶς ἐπάλαιος ὡς ἦρωας,
ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀκύρωσιν δὲν σ' ἔσωσεν ὁ κληρὸς!
ᾠ! τί αὐγὴ ἀνέτειλεν ἡμέρας ἀποφράδος,
ν' ἀκυρωθῇ ὀλόκληρος ὁ Δῆμος τῆς Βουφράδος!

Ἐστῆς Τροιζηνίας τὸν Δροσινό,
ὁποῦ μεγάλως τὸν συμπονώ.

Γιὰ τὸν Δουζίνα Χιώτικη τὴν ἔπαθες!... τί κῆμα!
πίπτεις τῶν ἀκυρώσεων τὸ τελευταῖον θῦμα.